

Sygnatura akt XI C 1419/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 1 października 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Małgorzata Kotulska

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Powiatowemu Inspektorowi Sanitarnemu we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Skarbu Państwa – Powiatowego Inspektora Sanitarnego we W. na rzecz strony powodowej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 38.437,97 zł (trzydzieści osiem tysięcy czterysta trzydzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt XI C 1419/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 czerwca 2019 r. strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – (...) we W. kwoty 38 437,97 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że decyzją z dnia 20 marca 2007 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny we W. nakazał >>> (...) sp. z o.o.<<< wykonanie obowiązków związanych w obniżeniem poziomu hałasu pochodzącego z położonego na (...) klubu „Z.”. Decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego we W. z dnia 16 maja 2007 r. Z powodu niewykonania decyzji Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarny we W. wydał w latach 2007–2010 dziesięć postanowień, którymi nałożył na J. W. grzywny w celu przymuszenia. Wobec niewykonania grzywien 12 października 2016 r. organ ten wydał 8 tytułów wykonawczych, obejmujących grzywny oraz należności uboczne, wskazując jednak jako zobowiązanego spółkę (...), a nie J. W.. Administracyjny organ egzekucyjny na podstawie przywołanych tytułów wykonawczych wegetował łącznie 38 437,97 zł od (...) sp. z o.o., tj. całą należność. Decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. Główny Inspektor Sanitarny stwierdził, iż decyzje organów sanitarnych z 20 marca 2007 r. oraz z 16 maja 2007 r. zostały wydane z naruszeniem prawa, bowiem zostały skierowane do osoby niebędącej stroną w sprawie. Zdaniem Głównego Inspektora Sanitarnego stroną postępowania była (...) sp. z o.o. i to do niej powinny być kierowane decyzje, a nie do prezesa spółki J. W.. W

ocenie strony powodowej działanie strony pozwanej, polegające na wystawieniu tytułów wykonawczych a następnie wyegzekwowanie od niej wymienionej kwoty było niezgodne z prawem. W związku z czym stronie powodowej należy się odszkodowanie w wysokości wyegzekwowanej od niej kwoty 38 437,97 zł na podstawie art. 417 k.c., zaś w razie nieuznania przez sąd tej podstawy powództwa - na podstawie zwrotu kwoty pieniężnej pochodzącej z bezpodstawnego wzbogacenia.

W piśmie z 17 września 2019 r. strona powodowa oznaczyła stronę pozwaną jako Skarb Państwa - Państwowy Powiatowego Inspektora Sanitarnego we W..

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Skarb Państwa – Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny we W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu. Strona pozwana podniosła, że strona powodowa nie wykonała zobowiązania Sądu z dnia 10 września 2019 r. i nie doręczyła odpisu pozwu z prawidłowym określeniem strony pozwanej. W ocenie strony pozwanej strona powodowa przyczyniła się do powstania szkody, bowiem nie wniosła skutecznych zarzutów w trakcie postępowania egzekucyjnego, a jej skarga do Sądu Administracyjnego została odrzucona. Brak jest jednocześnie normalnego związku przyczynowego pomiędzy wadliwą decyzją, a dochodzącą szkodą, koniecznym jest bowiem zbadanie, czy szkoda spółki nastąpiłaby także, gdyby wydano decyzję zgodną z prawem. Ponadto strona pozwana podniosła, że nie doszło do wzbogacenia się wierzyciela, a nawet jeśli, to wierzyciel nie jest już wzbogacany, gdyż przekazał całość należności Ministrowi Finansów, zatem zgodnie z art. 409 k.c. obowiązek zwrotu korzyści już wygasł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2007 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny we W. wydał decyzję w sprawie HK-063-219/KD/05, w której nakazał (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) W.” wykonanie obowiązków: obniżenia poziomu hałasu emitowanego w klubie muzycznym Z., położonego pod tym samym adresem, dochodzącego do mieszkania przy ul. (...) we W. do dopuszczalnych wartości oraz przedłożenia wyników pomiaru hałasu potwierdzających obniżenie jego emitowanego poziomu, dochodzącego do wyżej wymienionego mieszkania do dopuszczalnych wartości. Termin na wykonanie obowiązków upływał w dniu 31 maja 2007 r. Na skutek odwołania złożonego przez pełnomocnika reprezentującego J. W., Firma (...) Sp. z o.o. Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny we W. wydał decyzję w sprawie HK.NT-529-15/JP/06/07 w dniu 16 maja 2007 r., utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję.

/dowód:

1. decyzja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego we W., numer (...), HK-063-219/KD/05 z 20 marca 2007 r., k. 16-17,

2. decyzja Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego we W., numer 20/HK/07, HK.NT-529-15/JP/06/07 z 16 maja 2007 r., k. 18-20/

Wobec niewykonania obowiązków określonych w decyzji Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego z dnia 20 marca 2007 r organ ten wydał postanowienia, w których nałożył na J. W., określanego jako właściciel lub prezes firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., grzywny w celu przymuszenia wykonania obowiązków, na podstawie art. 122 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Grzywny te wymierzano postanowieniami wydanymi w sprawie prowadzonej pod sygnaturą HK-063-219/KD/05:

1) numer 1/07 z 27 lipca 2007 r. w wysokości 3.000 zł,

2) numer 2 z 4 grudnia 2007 r. w wysokości 5.000 zł,

3) numer 1 z 15 maja 2008 r. w wysokości 5.000 zł,

4) numer 2 z 2 lipca 2008 r. w wysokości 5.000 zł,

- 5) numer 1 z 5 marca 2009 r. w wysokości 5.000 zł,
- 6) numer 2 z 13 maja 2009 r. w wysokości 5.000 zł,
- 7) numer 1/09 z 29 lipca 2009 r. w wysokości 5.000 zł,
- 8) numer 02/09 z 29 października 2009 r. w wysokości 5.000 zł,
- 9) numer 03/09 z 21 grudnia 2009 r. w wysokości 5.000 zł,
- 10) numer 04/10, z 19 marca 2010 r. w wysokości 5.000 zł.

W postanowieniach wezwano zobowiązanego do wpłacenia kwoty danej grzywny w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia na podany rachunek bankowy oraz wyznaczano nowe terminy na wykonanie obowiązków. Podawano w nich także, że koszty egzekucji wynoszą 10%, jednak nie więcej niż 68 zł i są wymagalne z chwilą otrzymania postanowienia.

/ dowód:

1. postanowienie numer 1/07 z 27 lipca 2007 r. k. 21,
2. postanowienie numer 2 z 4 grudnia 2007 r. k. 22,
3. postanowienie numer 1 z 15 maja 2008 r. k. 23,
4. postanowienie numer 2 z 2 lipca 2008 r. k. 24,
5. postanowienie numer 1 z 5 marca 2009 r. k. 25,
6. postanowienie numer 2 z 13 maja 2009 r. k. 26,
7. postanowienie numer 1/09 z 29 lipca 2009 r. k. 27,
8. postanowienie numer 02/09 z 29 października 2009 r. k. 28,
9. postanowienie numer 03/09 z 21 grudnia 2009 r. k. 29,
10. postanowienie numer 04/10, z 19 marca 2010 r. k. 30./

W związku z nieuiszczaniem grzywien wierzyciel wystawił w dniu 12 października 2016 r. tytuły wykonawcze:

- 1) KS-313-3/MT/09, k. 35-36, obejmujący kwotę grzywny 5.000 zł z postanowienia z 2 lipca 2007 r.,
- 2) KS-313-8A/MT/10, obejmujący kwotę kosztów egzekucji 68 zł z postanowienia z 29 października 2009 r.,
- 3) KS-313-9/MT/10, obejmujący kwotę grzywny 5.000 zł z postanowienia z 21 grudnia 2009 r.,
- 4) KS-313-9A/MT/10, obejmujący kwotę kosztów egzekucji 68 zł z postanowienia z 21 grudnia 2009 r.,
- 5) KS-MT-313-622/12 TW, obejmujący kwotę grzywny 5.000 zł z postanowienia z 19 marca 2010 r.,
- 6) KS-MT-313-622A/12 TW, obejmujący kwotę kosztów egzekucji w wysokości 68 zł z postanowienia z 19 marca 2010 r.,

Jednocześnie jako zobowiązanego wskazano w ich treści (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

/dowód:

1. tytuł wykonawczy KS-313-3/MT/09, k. 35-36,
2. tytuł wykonawczy KS-313-8A/MT/10, k. 41-42,
3. tytuł wykonawczy KS-313-9/MT/10, k. 37-38,
4. tytuł wykonawczy KS-313-9A/MT/10, k. 39-40,
5. tytuł wykonawczy KS-MT-313-622/12 TW, k. 31-32,
6. tytuł wykonawczy KS-MT-313- (...), k. 33-34./

Naczelnik Pierwszego (...) Urzędu Skarbowego w W., działając jako administracyjny organ egzekucyjny wyegzekwował od (...) sp. z o.o. kwotę 108.445,31 na rzecz Skarbu Państwa

/dowód: zestawienie rozliczenia uzyskanych kwot – k. 241/

Decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. Główny Inspektor Sanitarny stwierdził na podstawie art. 156 § 1 pkt 4 i § 2 k.p.a., że decyzja Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego we W. z dnia 16 maja 2007 r. oraz decyzja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego we W. z dnia 20 marca 2007 r. zostały wydane z naruszeniem prawa. Organ administracji stwierdził, że zgodnie ze stanem na dzień 27 marca 2007 r. klub muzyczny Z., położony we W. pod adresem (...) (...) prowadzony był przez (...) sp. z o. o. z siedzibą we W., reprezentowaną przez zarząd, w skład którego wchodziłi wówczas: J. W. jako prezes zarządu oraz P. Ś. i M. N. jako pozostali członkowie. Z kolei decyzje Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego we W. i Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego we W. zostały skierowane imiennie do (...) Sp. z o.o. Główny Inspektor Sanitarny wskazał, że gdy stroną postępowania administracyjnego jest osoba prawna, nie można przyjąć, że stroną takiego postępowania są członkowie organu tej osoby prawnej lub jej organy. Wobec powyższego organ uznał, że decyzje organów sanitarnych z 2007 r. zostały wydane wobec osoby niebędącej stroną w sprawie.

/ dowód: decyzja Głównego Inspektora Sanitarnego z 1.06.2016 r., k. 43-48./

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części (w całości co do należności głównej, częściowo co do odsetek).

Strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jej majątku przez niezgodne z prawem działanie przy wykonywaniu władzy publicznej, co nastąpić miało przez wyegzekwowanie z jej majątku kwoty 38.437,97 zł pomimo tego, że zobowiązany był inny podmiot, a decyzje, w związku z którymi powstało zobowiązanie, zostały uznane za wydane z naruszeniem prawa. Strona pozwana wskazywała podniosła zarzut przyczynienie się strony powodowej do powstania szkody i braku wzbogacenia po swojej stronie.

Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie opierał się przede wszystkim na dokumentach, które przedłożono w toku procesu. Były one w ocenie sądu w pełni wiarygodne.

Na wstępie należy zaznaczyć, że jak wynika z przedstawionej przez stronę powodową dokumentacji w czasie wydania decyzji z 20 marca 2007 r. oraz z 16 maja 2007 r. właścicielem (...) była (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. W tym samym czasie jednym z członków zarządu spółki – jej prezesem – był J. W..

Decyzją z dnia 20 marca 2007 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny we W. nakazał „ (...) Sp. z o.o. (...)” wykonanie obowiązków – obniżenia poziomu hałasu emitowanego w klubie muzycznym Z. i przedłożenia wyników

pomiarów. Decyzja ta została utrzymana w mocy prawomocną decyzją Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego we W. z dnia 16 maja 2007 r., która również był skierowana do „pana J. W., firma (...) sp. z o. o.”

Decyzje te zostały wydane na podstawie przepisów art. 27 ust. 1 oraz 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, art. 104 i 138 k.p.a., § 326 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, § 5 zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 marca 1996 r. w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, wydzielanych przez materiały budowlane, urządzenia i elementy wyposażenia w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi. Unormowanie nakładania na zobowiązanych kar, czy grzywien zawierają przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W stosunku do wymienionych wyżej decyzji, będących podstawą egzekucji od strony powodowej Główny Inspektor Sanitarny prawomocną decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. stwierdził ich wydanie z naruszeniem prawa. Należy podzielić stanowisko Głównego Inspektora Sanitarnego, iż decyzje z 20 marca 2007 r. oraz z 16 maja 2007 r. zostały skierowane do osoby niebędącej stroną w sprawie: adresatem decyzji był J. W., a nie (...) sp. z o. o. Określenie strony postępowania, na którą nakładany jest obowiązek, powinno być jednoznaczne, precyzyjne, a przymiotów tych nie posiada wskazanie strony w wymienionych decyzjach. Skoro zatem decyzje administracyjne, na podstawie których nałożono określone obowiązki, zostały uznane za wydane z naruszeniem prawa, to skutek ten należy także przenieść na postanowienia o nałożeniu grzywien w celu przymuszenia, skoro zmierzały one do wyegzekwowania tych obowiązków.

Sąd powszechny nie jest władny do kwestionowania prawomocnych decyzji administracyjnych i nawet gdy decyzje te dotknięte są wadami - nie może podważać ich istoty. Wyjątek od reguły może stanowić tylko sytuacja, w której decyzja jawi się jako nieistniejąca lub okazuje się bezwzględnie nieważna, czyli godząca w samą istotę aktu administracyjnego, jakim jest decyzja administracyjna, np. niewydanie go przez organ administracyjny. Wszelkie podważanie decyzji administracyjnych należy do drogi sądowej prawoadministracyjnej (wyrok SN z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt I CSK 30/17:). W związku z tym Sąd Rejonowy uznał, że zgodnie z decyzją Głównego Inspektora Sanitarnego z 1 czerwca 2017 r. decyzje, na mocy których nałożone zostały na J. W. określone w nich obowiązki, a na podstawie których wyegzekwowano następnie od strony powodowej należności z tytułu grzywien w celu przymuszenia, zostały wydane z naruszeniem prawa. Po wydaniu decyzji przez Głównego Inspektora Sanitarnego orzeczenia, które zostały uznane za wydane z naruszeniem prawa pozostają w obrocie prawnym, jednakże stronie służy prawo do odszkodowania. Jak bowiem stanowi art. 168b ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji zobowiązany może dochodzić odszkodowania od organu egzekucyjnego lub wierzyciela na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego za szkody wyrządzone wskutek niezgodnego z przepisami prawa wszczęcia lub prowadzenia egzekucji administracyjnej lub postępowania zabezpieczającego. Z kolei przepis art. 417 k.c. głosi, że „Za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa”.

W związku z niewykonaniem obowiązków określonych w decyzji z dnia 20 marca 2007 r. wystawiono tytuły wykonawcze, a następnie Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny wydał postanowienia o nałożeniu grzywny w celu przymuszenia w latach 2007 – 2010 r. W ich treści „nakładano na Pana J. W. Prezesa Zarządu Spółki (właściciela firmy) (...) ...” grzywny w wysokości 5.000 zł (lub 3.000 zł) w celu przymuszenia do wykonania tych obowiązków. Jednakże w wystawionych przez ten sam organ w dniu 12 października 2016 r. tytułach wykonawczych, wydanych w związku z nieuiszczeniem grzywien nałożonych wspomnianymi postanowieniami, jako dłużnika wskazywano już wprost (...) sp. z o. o. Podstawą prawną nałożenia grzywien w celu przymuszenia, podaną we wspomnianych postanowieniach, był art. 122 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Zgodnie z art. 121 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, w brzmieniu obowiązującym w czasie wydania postanowień o nałożeniu grzywien w celu przymuszenia grzywna ta może być co do zasady nakładana kilkakrotnie w tej samej lub wyższej kwocie; jednakże każdorazowo nałożona grzywna nie mogła przekraczać kwoty 5.000 zł, a w stosunku do osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej kwoty 25.000 zł. Grzywny nakładane wielokrotnie nie mogły łącznie przekroczyć kwoty 10.000 zł, a w stosunku do osób

prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej – 100.000 zł. Z treści przywołanego przepisu wynika zatem, że grzywny, którymi obciążono J. W., mogły być nałożone jedynie na osobę prawną, bowiem były one nakładane kilkunastokrotnie, a ich łączna wysokość przekroczyła kwotę 10.000 zł. Organ administracji, choć zobowiązał do określonego działania osobę fizyczną i na tą osobę nakładał grzywny, to jednak przy jej nakładaniu stosował przepisy dotyczące osób prawnych. Powyższe również przemawia za zasadnością powództwa, skoro organ administracji publicznej dopuścił się kolejnych nieprawidłowości co do strony postępowania.

Ponadto przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, obowiązujące w czasie nakładania grzywien celu przymuszenia wyraźnie stanowiły, że grzywny te mogły być nakładane na osoby fizyczne i na osoby prawne. W przypadku, gdy zobowiązanym była osoba prawna, grzywna mogła być nałożona na przedstawiciela tej osoby lub na osobę, do której należy bezpośrednie czuwanie nad wykonywaniem przez zobowiązanego obowiązków tego rodzaju, jakim jest egzekwowany obowiązek. Jak stanowi art. 120 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji grzywna w celu przymuszenia może być nakładana zarówno na osoby fizyczne, jak i osoby prawne, a także na jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej (§ 1). Gdy zobowiązanym jest (...) osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, grzywnę nakłada się na ustawowego przedstawiciela zobowiązanego lub na osobę, do której należy bezpośrednie czuwanie nad wykonywaniem przez zobowiązanego obowiązków tego rodzaju, jakim jest egzekwowany obowiązek. Jednocześnie może być nałożona grzywna na zobowiązaną osobę prawną lub jednostkę organizacyjną, jeżeli jest to niezbędne dla przymuszenia wykonania obowiązku (§ 2). Według tego przepisu, gdy zobowiązanym są struktury zorganizowane wymienione w art. 120 § 2 u.p.e.a. grzywnę nakłada się na osobę, do której należy bezpośrednie czuwanie nad wykonywaniem przez zobowiązanego obowiązków tego rodzaju, jakim jest egzekwowany obowiązek. Przepis ten wyraźnie rozróżnia osobę zobowiązaną do wykonania obowiązku i osobę na którą organ egzekucyjny nakłada grzywnę w celu przymuszenia (wyrok WSA we Wrocławiu dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt II SA/Wr 442/16). W przypadku osób prawnych, osobami na które można nałożyć grzywnę w celu przymuszenia, są osoby (określone co do tożsamości), do których należy w firmie bezpośrednie czuwanie nad wykonaniem obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Najczęściej będą to konkretni pracownicy danej jednostki, którzy w zakresie swoich obowiązków będą mieli zlecone zadania, do bezpośredniej realizacji obowiązku podmiotu zobowiązanego, w określonych sytuacjach, mogą to być np. organy danej osoby prawnej. Ustalenie zatem tych osób powinno odbywać się na podstawie przepisów ustaw regulujących funkcjonowanie danej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej, a także na podstawie statutów, czy też innych aktów regulujących strukturę organizacyjną tych podmiotów. Ustalenia takie mogą być dokonywane także na podstawie indywidualnych zakresów obowiązków poszczególnych pracowników zobowiązanego. Dopiero wówczas, gdy jest to niezbędne dla przymuszenia wykonania obowiązku, organ egzekucyjny może dodatkowo nałożyć taką grzywnę jednocześnie na zobowiązaną osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.

Z art. 120 § 2 u.p.e.a. wynika więc, że w przypadku niewykonywania obowiązku przez wskazaną w nim jednostkę organizacyjną nałożenie grzywny na konkretną osobę jest możliwe, gdy do niej należało bezpośrednie czuwanie nad wykonywaniem przez zobowiązanego obowiązków tego rodzaju, jakim jest egzekwowany obowiązek (wyrok WSA we Wrocławiu z 6 lutego 2020 r., sygn. akt II SA/Wr 574/19). W kontekście procesowym powyższe oznacza, że organ egzekucyjny musi wykazać za pomocą prawidłowo ocenionych środków dowodnych, że osoba, na którą nakłada grzywnę spełnia kwalifikowane przesłanki, tj. zobligowana była do bezpośredniego czuwania nad wykonywaniem przez zobowiązanego obowiązków tego rodzaju, jakim jest egzekwowany obowiązek. (...) W warunkach konieczności wykonania robót przekraczających zakres zwykłego zarządu podstaw do odpowiedzialności skarżącej z art. 120 § 2 u.p.e.a. nie można upatrywać w samym fakcie członkostwa w zarządzie spółki, (...) Sąd zwraca uwagę, że ratio legis art. 120 § 2 u.p.e.a. sprowadza się do sankcjonowania ewentualnych zaniedbań ze strony osoby zobowiązanej do czuwania nad wykonaniem obowiązków określonego rodzaju przez jednostkę organizacyjną. Musi przy tym istnieć bezpośredni związek pomiędzy zakresem uprawnień takiej osoby a wykonaniem obowiązku przez jednostkę organizacyjną. Jeśli takiego bezpośredniego związku nie ma, nie będzie też podstaw do stosowania odpowiedzialności rozszerzonej.” W ocenie Sądu Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny nie przeprowadził postępowania dowodowego dotyczącego zagadnienia, czy w zakresie bezpośrednich obowiązków J. W. leżał nadzór nad wykonywaniem obowiązków określonych w decyzji z dnia 20 marca 2007 r., co mogłoby uzasadniać nałożenie

na niego grzywny w celu przymuszenia. Wcześniej jednak organ ten musiałby wydać decyzje o nałożeniu obowiązków wobec prawidłowego podmiotu – tj. wobec (...) sp. z o. o., a tego w ocenie Sądu nie uczynił.

Sąd uznał, że w wyniku egzekucji administracyjnej doszło do szkody w majątku (...) sp. z o.o., skoro egzekucję prowadzono na podstawie postanowień wydanych w stosunku do innego podmiotu, a same decyzje, będące źródłem obowiązków związanych z nałożeniem grzywien – zostały uznane za wydane z naruszeniem prawa. W sprawie doszło do zaistnienia szkody w wyniku działania organów władzy publicznej. Pomiedzy szkodą, a tym działaniem zachodzi też związek przyczynowy. Gdyby decyzja z dnia 20 marca 2017 r. została skierowana do prawidłowej strony postępowania, nie doszłoby do zaistnienia szkody po stronie powodowej spółki. Miałaby ona szanse spełnić nałożone na nią obowiązki. W przypadku wydania postanowień o nałożeniu grzywien w celu przymuszenia i późniejszych tytułów wykonawczych, przy założeniu, że byłyby one skierowane w stosunku do spółki, kwoty wyegzekwowane przez organ egzekucyjny byłyby ściągnięte zasadnie. Z tych względów powództwo co do zasady podlegało uwzględnieniu.

Orzeczenie dotyczące odsetek oparto na przepisie art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, iż jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było wynikiem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Termin spełnienia roszczenia z tytułu odszkodowania nie jest określony, dla jego ustalenia istotne jest zachowanie się zgodnie z art. 455 k.c., tj. wezwanie zobowiązanego do spełnienia świadczenia mającego charakter bezterminowy, zakreślając mu termin na jego wykonanie. Jak wynika z brzmienia powołanego przepisu jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Również roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie z wypłatą dochodzonego odszkodowania może powstać jeszcze przed wydaniem wyroku zasądzającego odszkodowanie, jeżeli podmiot odpowiedzialny za szkodę był skutecznie wzywany przez poszkodowanego do wypłaty odszkodowania przed takim wyrokiem; w tym zakresie wyrok zasądający ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego.

W przedstawionych przez stronę powodową dokumentach brak jest wezwania strony pozwanej do zapłaty – zwrotu wyegzekwowanej należności w dochodzonej pozwym wysokości. W związku z tym uznać należy, że Skarb Państwa został zawiadomiony o roszczeniu strony powodowej w chwili doręczenia pozwu, w którym prawidłowo oznaczono statio fisci, to jest z dniem 21 maja 2020 r., zaś 14-dniowy termin wydaje się odpowiednim i wystarczającym do zbadania sprawy i dokonania zapłaty (zwłaszcza, że w tamtym czasie sytuacja epidemiczna była opanowana i strona pozwana – jak się wydaje – miała możliwość zajmowania się sprawami nie związanymi wyłącznie z pandemią). Dlatego też sąd uznał, że strona pozwana od upływu 14-dniowego terminu liczonego od dnia 21 maja 2020 r., to jest po 4 czerwca 2020 r. była w opóźnieniu, dlatego też zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2020 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach zostało oparte o przepis art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu całości poniesionych kosztów wobec faktu, iż powództwo zostało oddalone w niewielkim zakresie – co do odsetek od dnia wniesienia pozwu (to jest od 13 czerwca 2019 r.) do dnia 4 czerwca 2020 r.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.